

תת"ע (חיפה) 5290-07-24 - מדינת ישראל נ' כעביה ראניה

תת"ע (חיפה) 5290-07-24 - מדינת ישראל נ' כעביה ראניהשלום חיפה

תת"ע (חיפה) 5290-07-24

מדינת ישראל

נגד

כעביה ראניה

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בחיפה

[28.12.2024]

כבוד השופט אור לרנר

החלטה

בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדרה של הנאשמת.

הנאשמת טוענת כי לא קיים בתיק אישור מסירה תקין ואף עומדת לזכותה טענת התיישנות מאחר וכתב האישום אושר על ידי תובע יותר משנה לאחר ביצוע העבירה. לטענת הנאשמת, המאשימה לא הודיעה לה תוך 4 חודשים על ביצוע העבירה, כפי המתחייב. עוד טוענת המבקשת כי אישור המסירה אינו מבסס את חזקת המסירה מאחר ונשלח לכתובת אחרת; ומצרפת לשם כך תמצית רישום מרשם האוכלוסין. כן נטען לכשלים באישור המסירה. עוד טוענת הנאשמת לקיומו של עיוות דין כתוצאה מהעונש שהוטל עליה ומהעובדה שמדובר ברכב שרשום על שמה אך משמש בפועל את בני משפחתה והיא עושה מאמץ רב לכדי לאתר הנהג. המאשימה מתנגדת לבקשה.

לאחר עיון ושקילה נחה דעתי כי דין הבקשה להידחות.

בתיק בית המשפט סרוק אישור המסירה של ההודעה על ביצוע העבירה. עיון באישור המסירה מלמד כי זה נשלח לכתובת ת"ד 00523 שפרעם, כשעליו מצוינים אף שמה של הנאשמת, מספר תעודת הזהות שלה (זיהוי חד ערכי), ואף המספר הנכון של הדו"ח (קישור ישיר לדו"ח).

אמנם, תמצית מרשם האוכלוסין שצורפה לבקשה מלמדת כי כתובתה הרשומה של הנאשמת היא "כעביה- טבאש- חג'אג'רה", אך באותה תעודה מצוין במפורש כי הכתובת למשלוח דואר היא ת"ד 523 שפרעם, החל מתאריך 27.3.2016-

בהינתן האמור, לא היה מקום לטעון כי ההודעה על העבירה לא נשלחה לכתובתה הרשומה של הנאשמת. בנוסף, אישור המסירה חזר בציון "לא נדרש", ועליו שם פקיד הדואר, חתימתו ותאריך המסירה. די בכך על מנת להקים את חזקת המסירה ואין בטענות בעלמא אותן העלתה הנאשמת כדי לסתור החזקה. לכל הפחות היה על הנאשמת לערוך בירור ברשות הדואר וזאת לא עשתה.

בהתאמה, הנאשמת נחשבת כמי שקיבל ההודעה במועד ולכן אין בסיס לטענת התיישנות.

הדברים האמורים נכונים גם לגבי אישור המסירה של ההזמנה לדיון עצמו; שנשלחה לאותה כתובת ועל פי אותן פרטים וחזרה אף היא בציון "לא נדרש", כשעליה שם פקיד הדואר, חתימתו ותאריך המסירה (למעשה, הנאשמת אינה מעלה טענות של ממש כנגד הזמנתה לדיון).

מעבר לדרוש (מאחר וטענת התיישנות נדחתה לגופה), אוסיף ואציין כי טענת התיישנות היא טענה דיונית ולא מהותית ולפיכך רשאית הנאשמת לוותר על טענה זו-

"פועלה של התיישנות בפלילים אינו "מהותי" אלא "דיוני" ומתבטא אך בחסימת האפשרות להאשים את מבצע העבירה. מכאן עולה, כי בידי הנאשם לוותר על העלאתה של טענת התיישנות, ואם ויתר - ויתורו תופס ובעל תוקף (השוו ע"מ 3/88 אזוט נ' מדינת ישראל [2])." ע"פ 6629/98 אורי הלר [13.5.02].

לטעמי, מי אשר בעצם אי התייצבותה לדיון נחשבת כמי שהודתה בכל העובדות המיוחסות לה (סעיף 240(א)(2) לחסד"פ), נחשבת מכללא כמי אשר ויתרה על כל טענותיה המקדמיות, לרבות טענת התיישנות.

גם טענתה של הנאשמת כי אחר נהג ברכב אינה מצדיקה הבקשה, במיוחד כאשר הנאשמת כלל אינה מצביעה על זהותו של אותו הנהג.

כידוע טענת "אחר נהג" אינה מצדיקה על דרך הכלל ביטולו של פסק דין שניתן בהיעדר, לא כאשר קיים תצהיר של אותו אחר ואפילו לא כאשר מירב הסיכויים שבקשה להסבה, לו היית המוגשת במועד היתה מתקבלת (רע"פ 8427/17 סאלם הנ"ל, עפ"ת 16656-09-23 גלנטי (12.12.23) ועוד).
מהטעמים האמורים, הבקשה נדחית ופסק הדין יעמוד על כנו.
זכות ערעור כחוק.
להודיע.
ניתנה היום, כ"ז כסלו תשפ"ה, 28 דצמבר 2024, בהעדר הצדדים.